

A DÉLI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKERÜLET DÍJAI

Hűségérem

„A szeretet és hűség ne hagyjon el téged...” A Példabeszédek könyvének e mondata öleli körbe a Déli Evangélikus Egyházkerület hűségérmén látható bibliai szimbólumot. Az alfa és az ómega, a görög ábécé első és utolsó betűje Jézus Krisztusra, az ő hűségére utal. Ez kíséri végig földi életünket, sőt a síron túl is számíthatunk rá. Ez a hűség a gyülekezeteinkben évtizedek óta szolgáló, nem lelkészi munkatársakon keresztül is eljut hozzánk, gazdagítja mindennapiainkat.

Az egyházkerület közgyűlése által alapított hűségérem – *Várhelyi György* szobrászművész alkotása – ezt az isteni forrásból fakadó, emberi életekben testet öltő ajándékot „igazolja vissza”. Az ezért mondott köszönetet fejezi ki szerény, de kézzelfogható, maradandó, bronzba öntött formában.

Kotsis András

Kotsis András, a józsefvárosi gyülekezet kántora 1966 óta, 47 éve megszakítás nélkül szolgál az egyházban. Édesapja vallása szerint katolikus hagyományban nevelkedett, elsőáldozó is volt, anyai ágon ugyanakkor békéscsabai családjában erős az evangélikus kötődés. András számára a Krisztushoz tartozás az alapélmény, és nem a felekezetiiség.

A Zeneakadémián zongora szakon tanult. 18 éves korától három évig (1966-tól '69-ig) orgonált Kistarcsán az Özvegy Papnék Otthonában. Linder Laci bácsi nyugalmazott békéscsabai lelkész, családi ismerős, atyai jóbarátja volt a józsefvárosi kántor, s 1969-ben, még akadémiai éve alatt megkérte, hogy vegye át tőle a szolgálatot, amit örömmel tett.

Néhány évvel később felkérték a presbiteri szolgálatra is, először visszakozott, de Ruttkay Levente lelkész úr meggyőzte, csak ennyit mondott: a presbitérium nem más, mint imádkozó élcsapat. Ezt a szent hivatását azóta is komolyan véve 44 éve szolgál a józsefvárosi evangélikusok körében.

Kotsis András az akadémia elvégzése óta zongoratanár, néhány éve nyugdíjas. Aktív szolgálatában egy fővárosi zeneiskolában volt igazgatóhelyettes. A zene mellett szenvedélyes tarokkversenyző, és nagyon szeret kirándulni. Lányai Kanadában élnek, többnyire a világhálón tartja velük a kapcsolatot. Két tizenéves unokája van.

Lászik Mária

Lászik Mária az Újpesti Evangélikus Egyházközség tagja, az evangélikus egyház lelkes pártfogója. Sok talentummal megáldott szolgálata egész egyházkerületünk számára példaértékű. Tótkomlói felmenői révén otthon érezte magát a szlovák kegyességben. Zenei műveltsége révén a Lutherániában, világi hivatását gyakorolva pedig sok iskolában tett tanúságot az evangélikus lelkiület zenebarátságáról. Minidig büszkén vállalta a Deák téri evangélikus iskolai múltját, osztálytársaival és tanáraival rendszeresen tartotta a kapcsolatot. Lászik Mária személyisége nem csak egy gyülekezethez kötődik. Benne megvan az a képesség, hogy Szarvastól Rozsnyóig, a zenétől a teológiáig sok területen alkosson maradandót. Vitalitása, leleményessége és hűsége sokak számára lett példa az egész evangélikus egyházban. Az újpesti gyülekezetben közel harminc esztendeje jegyző. Hittel és szeretettel végezte sokoldalú szolgálatát, vezetett kórust és szavalt, volt cserkészcsapat-alaptag, és adminisztrált a lelkészi hivatalban.

Szuper György

Szuper György a dunaföldvári Evangélikus Egyházközség volt gondnoka. 1922. október 18-án született Dunaföldváron, régi evangélikus családban. Szülei egyszerű emberek voltak – apja patkolókovács, anyja ügyes, mindenhez értő háziasszony. Négy gyermeket neveltek szeretetben. A családi tradíció alapján kézenfekvő volt, hogy ő is kovácsinasnak álljon. A sashalmi inasévek után a katonai bevonulást ő sem kerülhette el. A háborút rádiófelderítőként élte át, végül a fogságból 1945. október 17-én került haza.

Nehéz, dolgozó évek következtek. Előbb egyéni vállalkozó, majd a helyi termelőszövetkezet patkolókovácsa lett, onnan ment nyugdíjba 1980-ban.

1952 ősze duplán emlékezetes: akkor házasodott, majd megbízták a Dunaföldvári Egyházközség gondnoki feladataival. Az akkor fiatalon idekerült Mihácsi Lajos lelkészt híven segítette. Vele és presbiter társaival együtt sokat fáradtak azon, hogy életben tartsák vagy újraélesszék a környező településeken lévő kicsi gyülekezeteket. Az egyház ügyes-bajos dolgait intézte harmincnégy éven keresztül, egészen 1986-ig.

Szuper György fontosnak tartja evangélikus gyökereit: evangélikus ősei 1770-ben vándoroltak be Németországból, a férfiak nagy része kovács volt. Egyik nagyapja részt vett a dunaföldvári templom építésében, amit a harangba vésett adatok is mutatnak. Apja: Szuper Ferenc ugyancsak hosszú évekig volt a gyülekezet gondnoka, az 1910-es évektől 1946-ig, amikor egy hirtelen betegség ágyba kényszerítette.

Most 91 éves, és két lánya, négy unokája, hat dédunokája veszi körül.

Gszelmann István

Gszelmann István, a soltvadkerti gyülekezet volt felügyelője és tiszteletbeli presbiterje tősgyökeres lutheránus családban látta meg a napvilágot 1933. április 1-jén Soltvadkerten. Itt és a Vadkerthez tartozó Csáboron éli életét születésétől kezdve, ide kötődik életének minden fontos mozzanatával.

A Gszelmannok a Soltvadkertet újra benépesítő Thüringiából érkezett evangélikus sváb felmenők leszármazottai. Az 1700-as évektől itt élnek, dolgoznak és azoknak a meghatározó gazdálkodó családoknak a sorába tartoznak, akik évszázadokra visszamenően mindig részt vállaltak a helyi evangélikus gyülekezet életében, formálásában, irányításában.

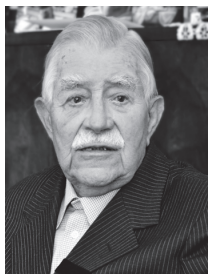
Gszelmann István egyházi tevékenységét közel öt évtizeddel ezelőtt indult presbiteri szolgálatával kezdte meg, közel három évtizeddel ezelőtt lett a gyülekezet jegyzője, majd aktív presbiteri pályája végén, egy ciklus erejéig irányította az egyházközséget gyülekezeti felügyelőként.

A Soltvadkerti Evangélikus Egyházközség életének elmúlt évtizedeire teljes körű rálátással bír, annak aktív részese és alakítója. Egyházhoz tartozásában döntő szerepe volt néhai Sikter András esperesnek, valamint különösképpen Szakács László kántortanítónak; gyermekkorában példaképként tekintett rájuk, ők indították el az úton. Mindmáig vezérigéje: 2Móz 23,25: „*Ha Isteneteket, az Urat szolgáljátok, akkor megáld kenyérrel és vízzel. És eltávolítom tőled a bajokat.*” Aktív működése alatt részt vett a templom renoválásában, a helyi protestáns temető rendezésben, az 1983-as parókia építésben, az óvodaalapításban, a Találkozás Háza építésében. Lojális munkatársa és biztos támasza volt a mindenkori soltvadkerti evangélikus lelkésznek.

Két házasságából három fia származott, István, Sándor és Róbert, akik közül a két idősebbet sajnos már elveszítette. Megözvegyülése után 1969-ben vette el második feleségét, Szerényi Évát, akivel 1969 óta élnek boldog házasságban. Mindennapjait a most is aktív gyülekezetépítő szolgálata mellett a szeretett unokáival való foglalatosság és az erejéhez, egészségéhez mérten végzett fizikai munka tölti ki.

Idén tölti kerek 80. születésnapját, e helyről is Isten éltesse őt!

Zahorán György

Zahorán György 1919. június 7-én született egy Békéscsaba környéki tanyán gazdálkodó család középső gyermekeként. A családot szlovák eredetű, templomba járó, bibliaforogató emberek alkották.

Szlovák tannyelvű evangélikus tanyasi iskolában kezdte az elemi iskola első osztályát, majd szintén evangélikus iskolában Békéscsabán folytatta elemi tanulmányait. Polgáriba is itt járt, majd édesapjával gazdálkodott földjükön. A munkával töltött ifjú évek után jött a kato-

naság, a háború és a fogság.

A háború után 1945 novemberében kötött házasságot Maczák Judittal, aki szintén evangélikus gazdálkodó családból származott. Két gyermekük született: Judit és György.

Nem könnyű időszak volt életükben, mikor el kellett hagyniuk tulajdonukat, megélhetésük forrását, a tanyát és földjüket. Az építőiparban helyezkedett el, majd hírlapárúsítással foglalkozott. Innen ment nyugdíjba 1979-ben.

A nyugdíjas évek sem teltek tétlenül. Két évtizeden át volt aktív presbitere a békéscsabai gyülekezetnek, 1984-ig gondnokként is szolgált. Táborszki esperes úr mellett sokat dolgozott a Nagytemplom földrengés utáni helyreállításán. Anyagok után járt, figyelemmel kísérte a napi munkálatokat, ha kellett, locsolta a betont fönt a tetőtérben.

Közben gyermekei megházasodtak, megszülettek az unokák: Kinga, Zsolt, Adrienn, Dóra, György. Ma már három dédunoka is gazdagítja családját: Márk, Réka, Dániel.

Házastársával szeretetben, békeességben éltek több mint hatvan évet felesége 2006-ban bekövetkezett haláláig.

Istenbe vetett hite, család- és egyházszeretete ma, közel 94 évesen is betölti életét.

Csehi Józsefné

Csehi Józsefné Bíró Éva már gyermekkorától kezdve bekapcsolódott a gyülekezet életébe, mert édesapja a KIE elkötelezett, lelkes tagjaként olyan családi környezetet teremtett, ahol természetes volt a gyülekezethez tartozás, Isten igéjének komolyan vétele, az evangélikus keresztyén életvitel. Ez a gyülekezethez való ragaszkodás lett a későbbiekben a motivációja annak, hogy Csehi Józsefné minden lehetséges módot kihasználjon a szolgálat végzésére. 1993-ban lett az Orosházi Evan-

gélikus Egyházközség presbitere, de betöltött gondnoki tisztséget is. Sokrétű szolgálatvégzésére jellemző, hogy a gyülekezeti élet számos területén lehet rá számítani. A presbiteri szolgálat felelős döntéshozó és őrálló feladatvégzésén túl a gyülekezeti diakóniai csoport aktív látogató tagjaként, az iratterjesztés segítőjeként vagy éppen a gyülekezet anyagi ügyeiben segítő munkatársként találkozhatunk vele a gyülekezet mindennapjaiban. Hűsége, gyülekezet iránti szeretete példaértékű mindazok számára, akik az elmúlt időszakban tevékenyen kapcsolódtak bele az orosházi egyházközség szolgálatába.

Mohai Zoltán

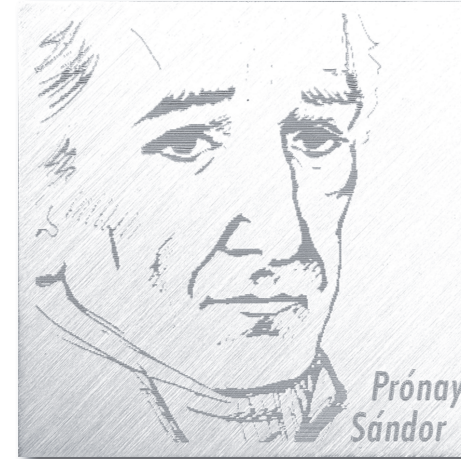

Mohai Zoltán Mohácson született 1937. június 15-én. A pécsi Nagy Lajos Gimnáziumban érettségizett. Már 1954-től a mohácsi postahivatal műszaki osztályának alkalmazottja, ahol műszerészként dolgozott. 1957-ben a Pécsi Műszaki Igazgatóságra helyezték át, majd 1958-ban újra Mohácsra került. Korábbi munkahelyén ekkor már távközlési üzemvezetőként alkalmazták. 1974–1976 között a Híradástechnikai Főiskolán üzem-mérnöki oklevelet szerzett. 1979-től nyugállományba

vonulásáig a mohácsi Dr. Marek József Mezőgazdasági Szakközépiskola oktatási stúdióvezetője.

Mohai Zoltán egyidős az önállósult mohácsi gyülekezettel. Fiatalkora óta hűséges tagja az itteni közösségnek. Kántori szolgálatát 16 éves korától kezdve megszakítás nélkül végzi napjainkig. Több ciklusban volt gondnok, majd felügyelő. Mind a mai napig presbiteri tisztet tölt be. Elektroműszerészként kezében tudjuk biztonságban az összes villamossági munkát, ami a templomban és a lelkészlakásban adódik. Hűsége Jézushoz, hitéhez és egyházához példaértékű, követésre méltó.

Nős, két gyermeke és három unokája van.

Prónay Sándor-émlékplakett

A 18–19. században élt mecénásról, tudósról, iskolafelügyelőről és zsinati elnökről elnevezett Prónay Sándor-díjban azok a magyar és külföldi, világi személyek részesülhetnek, akik kiemelkedő szellemi vagy anyagi támogatással állnak a Magyarországi Evangélikus Egyház mellett.

A díjnak két fokozata van: a díj és az emléklakett.

A díj névadójáról elnevezett emléklakettből az egyházkerületek vezetői is ajándékozhatnak az arra érdemeseknek.

Az ifj. Szlávics László által készített kispasztikán a Prónay Sándorról készült grafika vésett képe, hátoldalán pedig Luther-rózsa látható szintén vésett technikával.

Lengyelne Juhász Magdolna

Lengyelne Juhász Magdolna 1953. augusztus 19-én született Pécsen, a pécsi evangélikus gyülekezetben keresztelték meg, ehhez a gyülekezethez kötődik gyermekkorától kezdve. Közgazdasági szakközépiskolai, mérlegképes könyvelői, adótanácsadói tanulmányait szülővárosában végezte, majd pécsi munkahelyek után 1997-ben több pályázó közül elnyerte az Evangélikus Hittudományi Egyetem gazdasági vezetői állását. Mivel az egyetem kevésse belépése előtt vált önállóvá, nevéhez fűződik az

intézmény saját gazdasági életének megalapozása, megszervezése. Több mint másfél évtizeden át odaadóan, hűségesen, megbízható szakmai hozzáértéssel végezte munkáját, miközben hittel, imádsággal és szeretettel járult hozzá a fiatal lelkésznevezettek – beleértve saját lányát is – felneveléséhez.

Budapesti lakosként a fasori gyülekezetbe csatlakozott, ahol presbiterré választották, és ahol jelenleg a számvéviszék elnökeként segíti az egyházközösség munkáját.

Klenk József

Szarvason született 1938. szeptember 24-én. Az általános iskolát Szarvason, majd a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumban végezte, a szarvasi Vajda Péter Gimnáziumban tett érettségi vizsgát. A DATE főiskolai karán üzemmérnöki, a szegedi JATE Testnevelési Főiskolai Karán testnevelő tanári diplomát, majd fogtechnikusi képzést szerzett. 1959 óta Szarvason fogtechnikusként dolgozik. 1998-tól fogtechnikus vállalkozó, munkáját most is szívvel-lélekkel végzi.

A sport kiemelt szerepet játszott életében: 1976–1986 között a főiskolai Spartacus ügyvezető elnöke, senior úszó, komoly versenyeredményei vannak az úszásban. Ma is aktívan sportol, nemzetközi versenyeken is részt vesz. 1990-től a Gyermek- és Ifjúsági Alapítvány kuratóriumi tagja. 1998-tól Szarvas Város Önkormányzata Sportbizottságának külső tagja.

Az Ótemplomi Evangélikus Egyházközösségben gyermekkorától aktívan tevékenykedik, itt konfirmált, s azóta is egész életében az egyházközösség munkáját segítette. 2000-ben másodfelügyelőnek választotta a gyülekezet, 2006 óta egyházközösségi felügyelő, a gyülekezet munkájáért komoly felelősséget vállal. A zsinat tagjaként is segítette az egyház életét 2006–2012 között. Sokat tett a szarvasi evangélikus oktatás újraszervezésében. Segítette az óvoda, az általános iskola és a gimnázium újraindítását, valamint a népfőiskola indulását és működését. Mindent megtett az evangélikus főiskola újraindításáért, és reménységgel tekint a jövőbe, hogy 1948 után ismét lehetőség lesz az evangélikus tanítóképzésre.

Feleségével együtt mindig felelősséggel gondolt a szarvasi szegények megsegítésére. Az elmúlt években az Ótemplomi Evangélikus Egyházközösség által felvállalt ételosztási akciók fő szervezője lett. Eddig közel 50 000 adag étel főzésében és kiosztásában vett részt.

Tessedik Sámuel-díj

A Déli Evangélikus Egyházkerület Közgyűlése által alapított Tessedik Sámuel-díjat 2007 óta évente egyszer ítélnek oda az év déli kerületi lelkészének, pedagógusának, illetve diakóniai munkásának.

A díj annak a lelkésznek ítélhető oda, aki érzékelve közösségének lelki szükségleteit és környezetének kihívásait, a gyülekezetépítés, az igehirdetés, a tanítás vagy a lelkigondozás területén olyan kiemelkedő munkát végzett az adott évben, amely közösségének lelki és szellemi épülésére szolgált, bátorított a keresztény hit megvallására és megélésére, és amely munka iránymutató lehet a tágabb környezet számára is.

Pedagógusaink közül az tüntethető ki Tessedik-díjjal, aki az adott évben kiemelkedő oktatói és nevelői tevékenységet folytatott; példát mutatott a tanulók számára a nyitott, felelős, elkötelezett keresztény életvitel és a közös európai értékek ápolása terén; aki elismerést vívott ki pedagógiai műhely létrehozásával vagy működtetésével, iskolai, illetve kollégiumi közösség ápolásával és építésével.

Diakóniai munkásként az részesülhet az elismerésben, aki az adott évben kiemelkedő módon gondoskodott a reá bízottak testi és lelki épüléséről; szolgálatával a keresztény életvitel példáját mutatta szűkebb és tágabb környezete számára; tevékenysége bátorított a keresztény hit megvallására és megélésére.

A Tessedik-díj éremplakettjét a kerületi közgyűlés felkérése alapján a Déli Egyházkerület hűségérmének megalkotója, Várhelyi György szobrászművész készítette.

Smidéliusz Gábor

*Az év lelkésze
2013*

Smidéliusz Gábor 1972-ben született. Teológiai tanulmányait 1990-ben kezdte az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Egy tanévet ösztöndíjasként Neuendettelsauban, majd mint végzős teológushallgató gyakorlati heteit a nagytarcsai gyülekezetben töltötte.

Segédlelkészként a Balatonboglár–Hács–Somogyvámosi egyházközségben, parókus lelkészként Nagytarcsán szolgált. 2003-tól a Deák téri gyülekezet lelkésze.

Már teológuséveit is meghatározta zenei tehetsége, amelyet elsősorban az ifjúsági munka területén hasznosított. Kiemelkedő jelentőségűek életében a gyenesdiási ifjúsági konferenciák, a zuglói ifjúság vezetése, a keszöhidegkúti Mevisz-gitártáborok, szárszói és révfülöpi táborok. Az ifjúsági munka iránti elköteleződése későbbi szolgálatában is meghatározó: az országos ifjúsági bizottság elnökeként, valamint Szélrózsátyaként meghatározó szerepe volt az országos ifjúsági munkában.

Zenei tevékenysége szintén folyamatos. Előbb tagja és zeneszerzője a teológushallgatókból és fiatal lelkészekből alakult *Promise* zenekarnak, amely 1991-től 2006-ig működött, és saját dalokkal lépett fel egyházi és világi rendezvényeken, Magyarországon és külföldön. 2008-tól a *Korál-sziget* nevű együttesben zenél, amelynek profilját elsősorban korálfeldolgozások adják.

1999-ben kötött házasságot Ugron Emese logopédussal. Gyermekük: Berta (2005) és Bence (2007).

Smidéliusz Gábor egész tevékenységére a sokoldalúság jellemző. Érti a kor ritmusát, érti a nyelvét, és igényesen szólal meg evangélikus lelkészként szószéken és médiában, prózában és zenében.

Kolarovszki Zoltán Mihály

*Az év pedagógusa
2013*

Kolarovszki Zoltán Mihály 1969. január 31-én született Békéscsabán. Hitben nevelkedett, 1981-ben konfirmált.

1992-ben kötött házasságot Ancsin Saroltával. 2007-ben született leányuk, Réka.

1987-ben Békéscsabán érettségizett a Rózsa Ferenc Gimnáziumban, majd 1990-ben Békéscsabán tanítói, 1994-ben Egerben történelem szakos általános iskolai tanári, 2000-ben Debrecenben történelem szakos középiskolai tanári diplomát szerzett. 2004-ben közoktatás-vezetői szakvizsgát tett a Budapesti Műszaki Egyetemen.

1994 augusztusa óta a Békéscsabai Evangélikus Gimnázium tanára, 2002 júliusa óta az intézmény igazgatója.

2000-ben a Békéscsabai Evangélikus Egyházközség képviselőtestületének tagjává választották. 2003 óta a Magyarországi Evangélikus Egyház Oktatási Bizottságának tagja. 2006 óta Békéscsabai Egyházközség presbitere. 2012-től a Kelet-békési Evangélikus Egyházmegye másodfelügyelője és a zsinat tagja. Évek óta vállal szolgálatot különböző munkacsoportokban (TISZK, stratégiafejlesztő bizottság)

Gyermek és ifjúkorától aktívan vesz részt a gyülekezet életében, ifjúsági órákon és táborokban. Egyháza iránti szeretetét, elkötelezettségét nemcsak a történelemoktatásban, közép- és emelt szintű érettségiztetésben, az oktatás- és tanügyigazgatás területén végzett szakértői tevékenységében, de az igazgatótanács és az evangélikus egyház segítségével a békéscsabai evangélikus oktatás és nevelés intézményi hátterének megteremtésében is nyomon kísérhetjük.

Munkájáért 2006-ban a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztrel tüntették ki.

Szabadidejét családja és a sport szeretete tölti ki, kézilabda-játékvezetőként is tevékenykedik.

Kissné Volák Ildikó

*Az év diakónusa
2013*

Kissné Volák Ildikó Kiskunhalason született 1960. november 28-án, szülei és felmenői mind evangélikusok voltak. Életének iránya ezért is igen korán összesimult az evangélikus egyházzal. Alapiskoláit Kiskőrösön járta ki, konfirmációja is itt történt meg.

1989-ben kötött házasságot Kiss Sándorral. Két gyermeke van, Ildikó (1990) és Sándor (1992).

Először gyülekezeti munkatársi képzést szerzett az akkori Evangélikus Teológiai Akadémián 1986-ban.

A dunaujvárosi főiskolán műszaki szakoktatóként fejezte be akkori tanulmányait. Első munkahelye a kiskőrösi 621. Számú Ipari Szakmunkásképző Intézetben volt, ahol a ruhakészítő szakmára készítette fel a tanulókat.

Munkája mellett folyamatosan továbbképezte magát. 2002-ben hittanár szakon végzett az Evangélikus Hittudományi Egyetemen, ezt követően pedig a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Karán szociális menedzser diplomát szerzett.

A gyülekezetben 1981 óta végez gyermekmunkát. Hitoktatóként kivette részét az egyre gyarapodó gyülekezeti munkából, szolgált mint képviselő és a diakóniai bizottság tagja. Jelenleg presbiter.

Ildikó 2004. szeptember 1-jétől dolgozik a kiskőrösi Jó Pásztor Szeretetotthonban intézményvezetőként. Munkája során bebizonyosodott, hogy nemcsak a fiatalok, hanem az idős emberek nyelvét is érti. Erős kezű, határozott vezető. Jól látja a helyét és tudja a feladatát. Munkájának eredménye, hogy a Jó Pásztor Szeretetotthon biztos lábakon áll, az intézményben minőségi munka folyik, melyet a különböző ellenőrző szakhatóságok folyamatosan csak elismerni tudnak.

Kedvenc verse Reményik Sándortól a *Templom és iskola*. Szerinte a vers így lenne kerek: ne hagyjátok a templomot, az iskolát és a diakóniát!